

UZASADNIENIE

Powód Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Powiecie (...) – działając jako reprezentant grupy, w imieniu własnym i na rzecz wszystkich członków grupy – w pozwie przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej tytułem zwrotu kwot pobranych przez pozwanego od członków grupy bez podstawy prawnej, a mianowicie na rzecz:

- A. R. kwoty 3.176,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- M. S. kwoty 3.176,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- M. N. (1) kwoty 3.348,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- M. N. (2) kwoty 3.348,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- M. R. kwoty 6.626,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- P. S. kwoty 6.626,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- A. S. kwoty 7.121,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- A. K. kwoty 7.121,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- T. M. kwoty 7.873,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- K. S. kwoty 7.873,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- W. S. kwoty 9.272,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- M. J. kwoty 9.272,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- W. B. kwoty 9.889,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- B. S. kwoty 9.889,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- D. F. kwoty 11.567,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- J. R. kwoty 11.567,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- M. B. kwoty 12.966,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- A. P. kwoty 12.966,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- R. B. kwoty 12.966,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- J. S. kwoty 17.968,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- K. R. kwoty 17.968,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- Z. J. kwoty 17.968,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- M. M. (1) kwoty 28.152,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- P. J. kwoty 28.152,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

- I. T. kwoty 46.749,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- B. B. kwoty 46.749,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- T. B. kwoty 55.037,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- A. B. kwoty 55.037,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

Powód wniósł o rozpoznanie niniejszej sprawy w postępowaniu grupowym na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. W uzasadnieniu pozwu podniósł, że wniosek o rozpoznanie przedmiotowej sprawy w postępowaniu grupowym spełnia przesłanki, o których mowa w powołanej ustawie albowiem dotyczy roszczeń pieniężnych członków grupy liczącej 28 osób, opartych na żądaniu zapłaty wynikającym ze stosunków zobowiązaniowych (umów ubezpieczenia) zawieranych przez członków grupy ze stroną pozwaną. Strona powodowa wskazała, że roszczenia członków grupy są roszczeniami jednego rodzaju, bowiem są to roszczenia pieniężne o zapłatę kwoty pobranej przez pozwanego tytułem opłaty za wykup polisy bez podstawy prawnej. Każde z roszczeń należy do kategorii spraw o ochronę konsumentów, wynikających z instytucji niedozwolonych postanowień umów konsumenckich. Ponadto roszczenia członków grupy oparte są na takiej samej podstawie faktycznej. Uzasadniając tę przesłankę powód wskazał, iż wszystkie umowy ubezpieczenia były zawierane w ramach oferowania członkom grupy takiej samej usługi tj. umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi. Każdy z członków grupy zawarł umowę z tym samym podmiotem – pozwanym. Ponadto każdy członek grupy wpłacał na poczet umowy regularne składki. Każda z umów zawarta została na czas nieokreślony. Każdy z członków grupy zawarł umowę ubezpieczenia na podstawie wzorca umowy zawierającego takie same postanowienia o prawie pozwanego do pobrania ze środków zgromadzonych na rachunku polisy każdego z członków grupy, pochodzących ze składek regularnych należnych w pierwszych 5 (lub 3) latach polisowych, opłaty za wykup oraz o jej wysokości. Opłata za wykup stanowiła określony procent – od 98% - 5% albo od 100% - 15% wartości polisy powstałej ze składek regularnych należnych w pierwszych 5 latach (lub 3) obowiązywania umowy ubezpieczenia. Opłata ta była pobierana w przypadku rozwiązania umowy przed upływem 10 lat od dnia jej zawarcia, z przyczyn innych niż śmierć. Wysokość opłaty była uzależniona od tego, w którym roku polisowym umowa została rozwiązana. Mechanizm jak i skutki ww. postanowień były takie same w odniesieniu do każdego z członków grupy. Pozwany pobierał z rachunku polisy każdego z członków opłatę za wykup w wysokości wynoszącej do 100% albo odpowiednio 98% wartości środków pochodzących z umorzenia jednostek uczestnictwa ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych zgromadzonych na rachunku utworzonym ze składek regularnych należnych w pierwszych 5 (lub 3) latach polisowych. Umowa ubezpieczenia każdego członka grupy została rozwiązana przed upływem 10 lat od jej zawarcia, z przyczyn innych niż śmierć. Pozwany pobrał od każdego członka grupy opłatę za wykup stanowiącą całość lub część środków zgromadzonych przez niego na rachunku polisy.

Roszczenia członków grupy zostały ujednoczone w oparciu o wysokość roszczenia każdego z członków. Wszyscy członkowie grupy zostali podzieleni na 13 podgrup. Każda podgrupa została utworzona z co najmniej 2 osób, posiadających tę samą lub zbliżoną wysokość roszczenia. W poszczególnych podgrupach roszczenia członków grupy zostały ujednoczone poprzez obniżenie ich wysokości do kwoty najniższego roszczenia przysługującego członkowi danej podgrupy.

Powód wskazał także, że z mocy art. 96 ust. 1 pkt 11 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych korzysta on ze zwolnienia od obowiązku uiszczania kosztów sądowych (pozew- k. 2-59).

W piśmie procesowym z dnia 30 lipca 2014 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o odrzucenie pozwu z powodu braku zdolności sądowej i legitymacji procesowej reprezentanta grupy do wytoczenia powództwa na rzecz 26 (spośród 28 osób), które nie zamieszkują w obszarze właściwości miejscowej Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Powiecie (...); bezskuteczności umowy zawartej przez reprezentanta grupy z pełnomocnikiem; braku jednakowej podstawy faktycznej powództwa oraz niedopuszczalności badania w postępowaniu grupowym abuzywności jakichkolwiek klauzul. Pozwany wniósł także o zobowiązanie powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie przewidywanych kosztów

niniejszego postępowania w wysokości odpowiadającej kosztom zastępstwa procesowego. Wniósł także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany uzasadniając brak zdolności sądowej reprezentanta grupy wskazał, iż rzecznik konsumentów jako pracownik samorządowy może działać wyłącznie na rzecz mieszkańców jednostki samorządu terytorialnego, w której pełni swoje funkcje. Rzecznik działa tylko w ramach struktury konkretnego powiatu lub miasta, które ma status miasta na prawach powiatu, a wykonywanie zadań powiatu czy miasta odbywa się wyłącznie na rzecz mieszkańców tej jednostki samorządu terytorialnego. Wynika to również ze statusu prawnego rzecznika jako pracownika samorządowego, który nawiązuje stosunek pracy poprzez zawarcie umowy o pracę ze starostą w powiecie lub z prezydentem miasta na prawach powiatu. W niniejszej sprawie M. W. jako rzecznik konsumentów w powiecie (...) nie posiada zatem zdolności sądowej w odniesieniu do tych członków grupy, którzy nie zamieszkują na terytorium powiatu (...).

Pozwany podniósł ponadto, iż umowa pomiędzy reprezentantem grupy, a pełnomocnikami dotknięta jest wadą powodującą jej bezskuteczność. Wskazał, iż powód nie ma uprawnienia do zawarcia takiej umowy bez odpowiedniej kontrasygnaty skarbnika powiatu lub osoby przez niego upoważnionej. Umowa taka powoduje bowiem powstanie zobowiązań majątkowych powiatu (...).

Kwestionując zaś istnienie takiej samej podstawy faktycznej powództwa pozwany wskazał na takie okoliczności jak: istnienie odrębnych stosunków prawnych leżących u podstaw roszczeń każdego z członków grupy, odmienną treść i warunki umów ubezpieczenia zawartych pomiędzy członkami grupy, a pozwanym; stosowanie różnych wzorców umownych do umów ubezpieczenia; udział różnych pośredników i osób wykonujących czynności agencyjne oraz odmienny sposób realizacji istotnych obowiązków informacyjnych przez osoby pośredniczące przy zawieraniu umów ubezpieczenia (pismo k. 745-771).

W piśmie procesowym z dnia 5 września 2014 r. powód rozszerzył powództwo wnosząc – na wypadek nieuwzględnienia żądania głównego - o ustalenie odpowiedzialności pozwanego wobec każdego z członków grupy, polegającej na obowiązku zwrotu kwot pobranych przez pozwanego od członków grupy bez podstawy prawnej, tytułem opłat za całkowity wykup wartości polisy albo za wykup polisy, w związku z rozwiązaniem przez nich zawartych z pozwanym umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi przed upływem 10 lat od dnia ich zawarcia. Powód wniósł rozpoznanie sprawy także w tym zakresie w postępowaniu grupowym (pismo k. 1138-1148)..

Sąd zważył, co następuje:

Postępowania grupowe normuje ustawa z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. Nr 7 z 2010 r., poz. 44). I tak zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy co najmniej 10 osób, może dochodzić w postępowaniu grupowym roszczeń jednego rodzaju, gdy oparte są one na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej. Ustęp 2 przywołanego przepisu doprecyzowuje, iż ustawa ma zastosowanie do roszczeń o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz z tytułu czynów niedozwolonych, z wyjątkiem roszczeń o ochronę dóbr osobistych. Ponadto w sprawach o roszczenia pieniężne, na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy, powództwo może być ograniczone do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego. Powód zaś w takiej sytuacji nie jest obowiązany do wykazywania interesu prawnego w ustaleniu.

Zwrócić należy uwagę, iż w pierwszej kolejności, zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy sąd rozstrzyga na rozprawie o dopuszczalności postępowania grupowego. W przypadku zaś stwierdzenia, iż sprawa nie podlega rozpoznaniu w jego ramach, odrzuca pozew.

W kontekście powołanych przepisów konieczne było zatem rozważenie możliwości rozpoznania przedmiotowej sprawy w postępowaniu grupowym.

Oceniając dopuszczalność postępowania grupowego w danej sprawie, Sąd zobligowany jest zbadać, czy zachodzą wszystkie przesłanki wynikające z art. 1 ustawy. Należało zatem rozważyć, czy dochodzone pozwem zbiorowym

roszczenia są faktycznie jednorodnjajowe oraz czy są one oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej. W dalszej kolejności Sąd musiał ustalić, czy roszczenia te mieszczą się w katalogu spraw wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy. Na tej podstawie należało zatem ustalić, czy dochodzone przez reprezentanta grupy roszczenia należą do kategorii spraw o ochronę konsumentów. Dopiero bowiem spełnienie wszystkich tych przesłanek łącznie umożliwia rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym.

W ocenie Sądu postępowanie grupowe co do roszczeń zgłoszonych w pozwie należało uznać za dopuszczalne.

Sąd uznał za zasadne argumenty powoda podniesione w tym zakresie. Bez wątpienia roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie przez członków grupy, reprezentowanych przez powoda, są roszczeniami jednego rodzaju. W każdym przypadku są to bowiem roszczenia o zapłatę określonej kwoty pieniężnej. Bezspornie spełnione jest także kryterium odpowiedniej liczebności grupy. Ponadto dochodzone przez reprezentanta grupy roszczenia należą do kategorii spraw o ochronę konsumentów, wynikających z instytucji niedozwolonych postanowień umów konsumenckich. Każdy z członków grupy jest osobą fizyczną. Zawierając zaś z pozwanym umowy ubezpieczenia każdy członek grupy działał jako konsument, bez bezpośredniego związku z działalnością gospodarczą lub zawodową. Zdaniem Sądu z okoliczności przytoczonych w pozwie oraz z zebranego w sprawie materiału wynika także, że roszczenia członków grupy oparte są na takiej samej podstawie faktycznej. Wskazać należy, iż o takiej samej podstawie faktycznej mowa jest wówczas, gdy roszczenia wywodzone są z podobnych sytuacji i zdarzeń, co odpowiada pojęciu jednakowej podstawy faktycznej będącej elementem współuczestnictwa formalnego. W niniejszej sprawie wszyscy członkowie grupy są osobami fizycznymi, którzy zawarli z tym samym podmiotem umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi, w oparciu o wzorce umowne opracowane przez pozwanego. Umowy każdego z członków zawarte zostały na czas nieokreślony. Członkowie grupy wpłacali na rachunek pozwanego środki pieniężne w postaci regularnych składek. Każda z umów zawierała postanowienie o prawie pozwanego do pobrania ze środków zgromadzonych na rachunku polisy, pochodzących ze składek regularnych należnych w pierwszych 5 (lub 3) latach polisowych, opłaty za wykup. Wysokość tej opłaty stanowiła określony procent – od 98% - 5% albo od 100% - 15% wartości polisy powstałej ze składek regularnych należnych w pierwszych 5 (lub 3) obowiązywania umowy ubezpieczenia. Była ona pobierana w przypadku rozwiązania umowy przed upływem 10 lat od jej zawarcia, z innego powodu niż śmierć. W przypadku każdego członka grupy doszło do rozwiązania umowy przed upływem 10 lat od zawarcia umowy, z innego powodu niż śmierć, a pozwany pobrał od każdego członka grupy opłatę za wykup stanowiącą całość lub część środków zgromadzonych przez niego na rachunku polisy.

Tak zakreślona podstawa faktyczna powództwa wskazuje na to, że roszczenia członków grupy oparte są na takiej samej podstawie faktycznej. W tym zakresie Sąd uznał zarzuty pozwanego kwestionujące istnienie takiej samej podstawy faktycznej za niezasadne. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż na gruncie ustawy o postępowaniu w sprawach grupowych nie ma żadnego znaczenia, czy roszczenia wynikają z tego samego czy różnych stosunków prawnych. W przepisie art. 1 ust. 1 ustawy mowa jest jedynie o tym, że roszczenia mają być oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej. W sprawie bezspornie zachodzi zróżnicowanie sytuacji członków grupy w zakresie wskazywanych przez pozwanego takich okoliczności jak: odmienna treść i warunki umów ubezpieczenia, stosowanie różnych wzorców umownych, udział różnych pośredników i osób wyknujących czynności agencyjne czy odmienny sposób realizacji istotnych obowiązków informacyjnych przez osoby pośredniczące w zawieraniu umów. Okoliczności te nie mogą jednak wpływać na ocenę jednakowości podstawy faktycznej powództwa. Należy podkreślić, że w rozpoznawanej sprawie chodzi o umowy zawierane z wykorzystaniem tego samego wzorca umownego obejmującego sporną klauzulę dotyczącą uprawnienia ubezpieczyciela do pobierania opłat w rażąco wygórowanej wysokości, stanowiącej całość lub część wartości rachunku polisy, w przypadku rozwiązania umowy ubezpieczenia. Samo oznaczenie wzorca – na co powoływał się pozwany – nie przesądza o odmienniej treści poszczególnych zapisów. W istocie każda z umów zawierała takie samo postanowienie określające wysokość oraz sposób obliczania opłaty za wykup polisy. Również okoliczność, iż dany członek grupy mógł w sposób odmienny rozumieć znaczenie spornej klauzuli nie ma żadnego znaczenia dla tożsamości podstawy faktycznej powództwa.

W ocenie Sądu niniejsza sprawa w zakresie zgłoszonego pismem z dnia 5 września 2014 r. żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego także nadaje się do rozpoznania w postępowaniu grupowym. Dochodzone roszczenia

o ustalenie odpowiedzialności pozwanego wobec każdego z członka grupy, polegającej na obowiązku zwrotu kwot pobranych bez podstawy prawnej tytułem opłat za wykup, w związku z rozwiązaniem przez nich zawartych z pozwanym umów ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi przed upływem 10 lat od dnia ich zawarcia są roszczeniami jednego rodzaju. Każde z roszczeń należy również do kategorii spraw o ochronę konsumentów, wynikających z instytucji niedozwolonych postanowień umów konsumenckich. Każdy z członków grupy zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia działając jako konsument, bez bezpośredniego związku z działalnością gospodarczą lub zawodową. Ponadto podstawa faktyczna jest taka sama dla obu roszczeń.

Reasumując wskazać należy, iż powód wykazał w wystarczającym stopniu istnienie przesłanek dopuszczalności postępowania grupowego, a pozwany w dalszym jego toku będzie miał możliwość podjęcia obrony merytorycznej przed żądaniem pozwu.

W dalszej kolejności Sąd odniósł się do podniesionych przez pozwanego w piśmie procesowym z dnia 30 lipca 2014 r. zarzutów mających prowadzić do odrzucenia pozwu.

Pozwany wniósł o odrzucenie pozwu z powodu braku zdolności sądowej i legitymacji procesowej reprezentanta grupy do wytoczenia powództwa na rzecz 26 (spośród 28 osób), które nie zamieszkują w obszarze właściwości miejscowej Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Powiecie (...). W ocenie Sąd zarzut ten uznać należało za chybiony. Zdolność sądowa rzecznika konsumentów w postępowaniu grupowym została mu przyznana wprost w art. 4 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, tj. w sprawach o ochronę konsumentów. Treść powołanych przepisów koresponduje w tym zakresie z treścią art. 42 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 63(3) k.p.c. zgodnie z którymi w sprawach o ochronę konsumentów oraz ochronę interesów konsumentów powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów może wytaczać powództwa na rzecz obywateli. To właśnie przepisy o charakterze prawoprosesowym stanowią o zdolności sądowej rzecznika konsumentów i jego pozycji procesowej. Powołane zaś przez pozwanego akty prawne, w tym w szczególności ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym nie uzależniają zdolności sądowej rzecznika konsumentów w postępowaniu cywilnym np. od tego, czy występuje on wyłącznie na rzecz konsumentów z obszaru jego działania, co zresztą sam wprost przyznaje pozwany. Akceptując pogląd pozwanego należałoby uznać, że rzecznik konsumentów jako reprezentant grupy w postępowaniu grupowym posiada zdolność sądową, gdy wytacza powództwo na rzecz konsumentów zamieszkałych na obszarze jego działania i traci ją w przypadku, gdy po dokonaniu ogłoszenia o wszczęciu postępowania do grupy przystąpią konsumenci z innych powiatów lub miast. Wówczas sąd byłby zmuszony do częściowego odrzucenia pozwu, pomimo że uprzednio zapadło prawomocne orzeczenie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Takie rozwiązanie kłóci się z racjonalną wykładnią przepisu art. 4 ust. 2 ustawy. Ponadto uprawnienie rzecznika konsumentów jako reprezentanta grupy do występowania w sprawie wynika także z umowy zawartej z członkami grupy, w której wyrażają oni zgodę na to, aby był on reprezentantem grupy w danym postępowaniu. Ponieważ ustawa nie zawiera w tym względzie ograniczeń, można przyjąć, że zgodnie z zasadą swobody umów członkowie grupy mogą powierzyć funkcję reprezentanta grupy rzecznikowi konsumentów z dowolnego miasta lub powiatu na terenie kraju. A zatem dla dochodzenia roszczeń w postępowaniu grupowym nie ma znaczenia kwestia zakresu terytorialnego jego działania.

W dalszej kolejności pozwany zarzucił, iż pozew powinien zostać odrzucony z powodu bezskuteczności umowy zawartej pomiędzy reprezentantem grupy a pełnomocnikami procesowymi. Wskazał, iż powód nie miał uprawnienia do zawarcia takiej umowy bez odpowiedniej kontrasygnaty skarbnika powiatu lub osoby przez niego upoważnionej, z uwagi na to, że umowa taka powoduje powstanie zobowiązań majątkowych powiatu (...). Z art. 48 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym w istocie wynika, iż powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów nie ma prawa zaciągać zobowiązań w imieniu samorządu powiatowego. Niemniej jednak umowa zawarta przez rzecznika z pełnomocnikiem nie kreuje żadnych zobowiązań finansowych po stronie rzecznika, czy zatrudniającej go jednostki samorządu terytorialnego. Sama ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym przewiduje możliwość zawarcia takiej umowy pomiędzy pełnomocnikiem i reprezentantem. Ryzyko poniesienia kosztów procesu w razie przegrania sprawy wiąże się natomiast z samym wytoczeniem powództwa, a nie zawarciem umowy z

pełnomocnikiem. Zawarcie umowy nie wymagało zatem odrębnej zgody ze strony skarbnika powiatu lub osoby przez niego upoważnionej.

Wobec wypowiedzenia przez radcę prawnego M. M. (2) udzielonego mu przez powoda pełnomocnictwa bezprzedmiotowa stała się ocena zarzutu pozwanego, jakoby pozew był dotknięty brakiem formalnym w postaci braku umowy powoda z tym pełnomocnikiem.

Jako bezpodstawy Sąd ocenił także zarzut pozwanego braku wykazania umocowania radcy prawnego A. L. do samodzielnego reprezentowania spółników W., (...) s.c. Umocowanie to wynika bowiem z powołanej w umowie z pełnomocnikiem uchwały z dnia 31 października 2012 r., podjętej przez wszystkich spółników spółki. W konsekwencji uznać należało, iż umowa reprezentatna z pełnomocnikiem została skutecznie zawarta.

Z przytoczonych względów pozew nie podlegał odrzuceniu i orzeczono o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym.

W punkcie II postanowienia Sąd oddalił wniosek o zobowiązanie powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy na żądanie pozwanego sąd może zobowiązać powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu. Z przytoczonego przepisu wynika, iż instytucja zabezpieczenia kosztów w postępowaniu grupowym ma charakter fakultatywny. Kaucja służyć ma zaś zabezpieczeniu ewentualnego roszczenia pozwanego o zwrot kosztów postępowania, na wypadek trudności w jego wyegzekwowaniu od reprezentanta grupy. W ocenie Sądu pozwany wbrew ciężącemu na nim obowiązku nie uprawdopodobnił, że brak ustanowienia kaucji na zabezpieczenie jego przyszłego roszczenia o zasądzenie zwrotu kosztów procesu uniemożliwi lub poważnie utrudni ich egzekucję (vide np. Orzeczenie SA w Łodzi z 29.11.2012r., I ACz 1485/12).

Mając powyższe na uwadze, na podsatwie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.